

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.302 van 8 november 2012
in de zaak A. 200.963/X-14.740.**

In zake : Anton HANSEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christiaan Lesaffer
 kantoor houdend te 2000 ANTWERPEN
 Oudeleeuwenrui 19
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de gemeente ZOERSEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stany Wens
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Quinten Matsijslei 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 juli 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 26 april 2011 van de gemeenteraad van Zoersel houdende goedkeuring van het wegentracé in een nieuw ontworpen verkaveling in het Stoppelveld.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christiaan Lesaffer, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Marianne Goossen, die loco advocaat Stany Wens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker woont aan Stoppelveld nr. 65 te Zoersel.

4. In het kader van een aanvraag van de intergemeentelijke vereniging voor streekontwikkeling werkzaam in het arrondissement Antwerpen (hierna: IGEAN) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zoersel voor het verkavelen van percelen grond gelegen aan Stoppelveld en kadastraal bekend onder sectie I, nrs. 121/a/2-121/c-121/d-121/z met de vorming van vier kavels voor vrijstaande eengezinswoningen en twee kavels voor gekoppelde eengezinswoningen, wordt voorzien in het doortrekken van de straat Stoppelveld en het aanleggen van een pijpenkop met een breedte van 15 meter en een doorsteek voor fiets- en voetgangersverkeer.

5. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 27 januari tot 28 februari 2011, wordt een schriftelijk bezwaar en een - onder andere door de verzoeker ondertekende - petitie ingediend.

6. In zitting van 28 maart 2011 bevindt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zoersel de ingediende bezwaren ongegrond.

7. Bij het bestreden besluit van 26 april 2011 keurt de gemeenteraad van Zoersel het wegentracé in de nieuw ontworpen verkaveling in het Stoppelveld goed. Dat besluit luidt als volgt:

“Punt A.9: Goedkeuring van het wegentracé in een nieuw ontworpen verkaveling in het Stoppelveld.

MOTIVERING:

Voorgeschiedenis

Jos Van Hoydonck, Eyckensbeekstraat 22 te 9150 (...) (Kruibeke) diende, namens IGEAN, een aanvraag in tot het verkavelen van percelen grond te Zoersel, Stoppelveld, kadastraal 3^{de} afdeling, sectie I, nrs. 121/A2-121/C-121/D-121/Z, gelegen in woonuitbreidingsgebied, met de vorming van vier kavels voor vrijstaande ééngezinswoningen en twee kavels voor gekoppelde ééngezinswoningen. De nieuw te vormen bouwkavels hebben volgens de gegevens van het ontwerp een gezamenlijke netto-oppervlakte van 2509m², zodat geen last moet opgelegd worden in het kader van het ‘Decreet Grond- en Pandenbeleid’ van 27 maart 2009.

Feiten en context

De verkaveling voorziet in het doortrekken van de straat Stoppelveld en het aanleggen van een pijp(e)kop met een breedte van 15m en een doorsteek voor fiets- en voetgangersverkeer.

Juridische grond

- artikel 4.2.15 en artikel 4.2.17 § 2 van de VCRO (Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

- de gemeentelijke verkavelingsverordening, goedgekeurd door de Bestendige Deputatie van Antwerpen op 14 oktober 2010.

Advies

Op de te verkavelen percelen is geen bosbestand aanwezig, enkel solitaire bomen en een coniferen haag die vroeger deel uitmaakten van de tuin bij de reeds eerder afgebroken woning. Het advies van het Agentschap Natuur en Bos is niet vereist.

Openbaar onderzoek

Het openbaar onderzoek over de verkavelingsaanvraag werd gehouden van 27 januari tot 28 februari 2011. Tijdens deze periode werden geen mondelinge bezwaren, maar wel één schriftelijk bezwaar en één petitie ingediend.

met 32 handtekeningen ingediend, zoals blijkt uit het proces-verbaal van sluiting van 28 februari 2011.

Het schepencollege behandelde de ingediende bezwaren in zitting van 28 maart 2011.

Argumentatie

Het te verkavelen perceel is gelegen in het woonuitbreidingsgebied volgens het vastgestelde gewestplan van 30 september 1977.

De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel de overheid geen besluit tot vaststelling van de uitgaven voor de voorziening heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor.

Op het verkavelingsontwerp van de verkaveling 'Stoppelveld', Jukschot 2 2^{de} fase, werd de te verkavelen zone reeds indicatief aangeduid voor het bouwen van vijf vrijstaande woningen, zodat de bestemming reeds grotendeels werd vastgelegd, zij het dat thans slechts vier vrijstaande ééngezinswoningen worden voorzien en twee gekoppelde ééngezinswoningen.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan.

Fasering

Het behoort tot de bevoegdheid van de gemeenteraad om het wegtracé goed te keuren.

BESLUIT met algemeenheid van stemmen:

Artikel 1:

De gemeenteraad keurt het wegtracé goed voor de ontworpen verkaveling in het Stoppelveld, sectie I, nrs 121/A2-121/C-121/D-121/Z, zoals aangeduid op het verkavelingsplan.

Artikel 2:

De uitrusting van de verkaveling met de nodige nutsinfrastructuur conform de verkavelingsverordening zal gebeuren op kosten van de verkavelaar."

8. Op 23 juni 2011 geeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de verkavelingsvergunning af.

Tegen die vergunning dient de verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: de RvVb). Deze zaak is gekend onder het rolnummer 1011/0973/A/3/0905 en is nog hangende.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Voorwerp

Standpunt van de partijen

9. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij op - met verwijzing naar artikel 4.2.17 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) - dat het bestreden besluit - hoewel het voorafgaandelijk is genomen door de gemeenteraad in een afzonderlijk besluit - een noodzakelijke maar voorbereidende handeling is vooraleer de verkavelingsvergunning kan worden verleend. Het verliest evenwel zijn juridische relevantie als achteraf de verkavelingsvergunning niet wordt toegekend. De vraag stelt zich dan ook in hoeverre het bestreden besluit in dit stadium al aanvechtbaar is voor de Raad van State en of de verzoeker niet de uiteindelijke verkavelingsvergunning moet afwachten en eventueel een georganiseerd administratief beroep moet instellen tegen de uiteindelijke vergunning (inclusief het wegentracé).

10. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat het besluit over de zaak van de wegen geen voorbereidende rechtshandeling is ten aanzien van een latere vergunningsbesluit. De beslissing van de gemeenteraad inzake de wegenis is een volstrekt autonome bevoegdheid die rechtstreeks voortvloeit uit het gemeentedecreet en die bevoegdheid is volkomen te onderscheiden van de bevoegdheid die het college van burgemeester en schepenen put uit de VCRO over de eigenlijke aanvraag van een verkavelingsvergunning. Hij stelt dat artikel 4.2.17, § 2, eerste lid VCRO slechts een procedureregeling is voor de behandeling van verkavelingsaanvragen die niets zegt over de beslissing van de gemeenteraad zelf.

De rechtsbescherming tegen een besluit van de gemeenteraad over de wegenis blijft, aldus de verzoeker, beperkt tot het algemeen administratief toezicht van de gouverneur en/of een verzoek tot vernietiging en/of schorsing bij de Raad van State.

Beoordeling

11. Artikel 4.2.17, § 2 VCRO bepaalt hetgeen volgt:

“Indien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnerwege kan worden verleend, dan neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag.”

De in de geciteerde bepaling bedoelde beslissingsbevoegdheid over de zaak van de wegen vloeit voort uit de in artikel 42, § 1 van het gemeentedecreet van 15 juli 2005 bedoelde “volheid van bevoegdheid” van de gemeenteraad voor de gemeentelijke verkeerswegen. De laatstgenoemde bevoegdheid is autonoom en dient te worden onderscheiden van de autonome bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen voor verkavelingsaanvragen. Anders dan de verwerende partij voorhoudt is de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen geen voorbereidende rechtshandeling ten aanzien van de door het college van burgemeester en schepenen af te geven verkavelingsvergunning.

Overigens blijkt dat de verzoeker bij de RvVb beroep heeft ingesteld tegen de verkavelingsvergunning.

De exceptie wordt verworpen.

B. Belang

Standpunt van de partijen

12. In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker inzake zijn belang bij het beroep, dat hij als aanpalende buur de nadelige effecten (o.a. verkeersdruk) zal ondergaan van het wegentracé dat is voorzien in de nieuw ontworpen verkaveling, die “het doortrekken van de straat Stoppelveld en het aanleggen van een pijpe(n)kop met een breedte van 15m en een doorsteek voor fiets- en voetgangersverkeer” impliceert.

13. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat de verzoeker zich op geen enkel ogenblik, voorafgaand aan deze procedure, heeft verzet tegen het verkavelingsproject. Integendeel, hij kocht tijdens de eerste fase zelf een perceel in dit project en nu wenst hij ook voor een van zijn kinderen een perceel aan te kopen. Al bij de aankoop van zijn eigen perceel werd de ontwikkeling van de achtergelegen percelen indicatief aangegeven; de huidige ontwikkeling verloopt bijna volledig conform de oorspronkelijke intekening. Het is slechts nadat hij vernomen had dat zijn dochter niet in aanmerking kwam, dat huidige procedure werd opgestart, waarbij hij ook nog trachtte het gemeentebestuur onder druk te zetten met een verwijzing naar een vorige procedure die hij voor de Raad van State opstartte met betrekking tot een verbouwingsproject van een van zijn burens.

De verwerende partij stelt dat het louter nabuurschap niet volstaat om een belang te vermoeden, maar dat ook de aard en de omvang van de hinder voldoende concreet moeten worden omschreven. Volgens haar doet de verzoeker, die zelfs geen bezwaarschrift heeft ingediend, dit niet en baseert hij zich enkel op zijn nabuurschap. De verzoeker motiveert niet welke concrete schade hij uit het vooropgestelde wegentracé en/of de technische inrichting ervan zou kunnen lijden.

14. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord vooreerst dat hij, wat betreft de beweerde druk op de gemeente in verband met de aankoop van een perceel door hem, betreurt dat de verwerende partij stukken uit hun context ruikt en aanwendt in deze zaak. Immers, in het verleden bestreed hij volstrekt onwettige stedenbouwkundige vergunningen voor de Raad van State (arrest nr. 201.564 van 5 maart 2010 en arrest nr. 216.333 van 18 november 2011). In het kader van die procedures waren er gesprekken met de gemeente (op vraag van de gemeente) om de zaak minnelijk te regelen in het kader waarvan de nieuwe verkaveling ter sprake kwam; de (toenmalige) burgemeester wou immers de tussenkomenende partij in de zaak die leidde tot arrest nr. 201.564 helpen. Die gesprekken waren echter dovemansgesprekken.

Voorts wijst de verzoeker erop dat hij een evident belang heeft als eigenaar en bewoner van een perceel dat rechtstreeks paalt aan de nieuw

ontworpen verkaveling die voorziet in het doortrekken van de straat Stoppelveld en het aanleggen van een pijpenkop met een breedte van 15 meter en een doorsteek voor fiets- en voetgangersverkeer. Hij zal als directe buur de nadelige effecten (onder andere extra verkeersdrukten) ondergaan van het voorziene wegtracé. Bovendien meent hij dat zelfs als het zo zou zijn dat hij geen bezwaarschrift heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek, dit hem geenszins zijn belang bij de huidige annulatieprocedure ontnemt.

Beoordeling

15. De bestreden goedkeuring van het wegentracé vormt een noodzakelijke voorwaarde om de aanleg van de wegen daadwerkelijk te kunnen realiseren en de aanleg van een nieuwe weg in een nieuwe verkaveling is van aard om – zoals de verzoeker het aanvoert – extra verkeersdrukten te genereren. Bijgevolg heeft de verzoeker in zijn niet betwiste hoedanigheid van onmiddellijk aanpalende buur een voldoende rechtstreeks belang bij de gevraagde vernietiging.

Zelfs als moet worden aangenomen dat de verzoeker geen bezwaarschrift heeft ingediend, berooft die omstandigheid hem niet van het rechtens vereiste belang. Hetzelfde geldt voor hetgeen de verwerende partij voorhoudt in verband met de vroegere houding van de verzoeker ten aanzien van het verkavelingsproject.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

16. In het eerste middel voert de verzoeker de onbevoegdheid aan alsook de schending van artikel 4.2.17, § 2 VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat uit artikel 4.2.17, § 2 VCRO blijkt dat de gemeenteraad exclusief bevoegd is voor de zaak van de wegen, inclusief de behandeling van de bezwaarschriften dienaangaande. De gemeenteraad beperkt zich in het bestreden besluit echter – zonder meer – tot de vaststelling dat “het schepencollege (...) de ingediende bezwaren in zitting van 28 maart 2011 (behandelde)”. Gelet op de voormelde exclusieve bevoegdheid van de gemeenteraad moet, op grond van artikel 159 van de Grondwet, dit besluit van 28 maart 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zoersel dan ook buiten beschouwing worden gelaten, zodat de twee ingediende bezwaarschriften moeten worden geacht niet te zijn behandeld – laat staan weerlegd. Ook is onduidelijk of de gemeenteraad wel kennis nam van de inhoud van de bezwaren.

17. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de procedure van artikel 4.2.17, § 2 VCRO volledig is nageleefd.

Zij wijst erop dat noch in de petitie (die geen enkel motief vermeldt), noch in het bezwaarschrift enig concreet bezwaar wordt geopperd tegen het voorziene wegentracé of de uitrusting ervan en dat de overige punten werden behandeld op de zitting van 28 maart 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zoersel. Ook de verzoeker zelf vond het destijds niet nodig om een bezwaarschrift in te dienen, hoewel hij in de huidige procedure zijn persoonlijk belang wel verdedigt door te stellen dat hij als directe buur schade zou kunnen ondervinden van het voorziene wegentracé.

De gemeenteraad keurde, bij gebrek aan enig bezwaar ter zake, het wegentracé, zoals aangeduid op het verkavelingsplan, met algemeenheid van stemmen goed. Het gegeven dat hij voorafgaandelijk hieraan de overeenstemming van de verkavelingsaanvraag met het gewestplan en de andere wettelijke bepalingen ter zake verifieerde, getuigt enkel van de vereiste voorzichtigheid, en behelst geenszins een inbreuk op de wettelijke bevoegdheidsverdeling. De gemeenteraad deed enkel uitspraak over het wegentracé.

18. De verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord aan dat er wel degelijk bezwaren zijn geopperd tegen het voorziene wegentracé, zoals onder andere de toename van de verkeersdrukke en de daling van de verkeersveiligheid door het extra verkeer. Ze wijst daartoe op het besluit van 28 maart 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zoersel waarin onder meer is gesteld:

“Bezwaarschrift (...):
(...)
c) Meer verkeersdrukke en daling van de verkeersveiligheid door extra verkeer.
(...)
Het schepencollege neemt t.o.v. de argumenten volgend standpunt in:
(...)
c) Het Stoppelveld is thans een doodlopende straat. (...). Het argument wordt niet weerhouden.”

De betrokken bezwaren moeten volgens hem worden geacht niet te zijn behandeld - laat staan weerlegd - in het bestreden besluit.

19. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat hij in zijn middel een onwettigheid aankaart die een procedurele nalatigheid uitmaakt, namelijk het niet behandeld zijn van de - weliswaar niet door hem ingediende - bezwaarschriften wat de zaak van de wegen betreft door de daarvoor wettelijk aangeduide instantie (de gemeenteraad). Hij meent dat hij, net als bij zijn beroep, ook een belang heeft bij het opwerpen van zijn middel dat een zuivere onwettigheid aanvecht. Bovendien wijst hij erop dat hij wel degelijk een bezwaar indiende als medeondertekenaar van een petitie.

De verzoeker stelt dat hij persoonlijk nadeel ondervindt door de overtreden bevoegdheidsregel in die zin dat een correcte inachtneming van het door een derde ingediende bezwaarschrift de overheid er had kunnen toe brengen om een ander besluit dan het bestreden besluit te nemen. Immers, als de bezwaarschriften - die weliswaar gelijkaardige grieven omvatten dan deze die hij in casu niet heeft veruitwendigd - door de wettelijk voorgeschreven instantie zouden zijn behandeld, zou hij zich ervan hebben kunnen vergewissen dat de beslissing over de zaak van de wegen op zijn minst door de correcte instantie was behandeld, die mogelijks tot een ander oordeel had kunnen komen.

Beoordeling

20. Het middel blijkt opgebouwd te zijn vanuit de problematiek van de verkeersafwikkeling zoals die was aangekaart in het schriftelijk bezwaar van een derde en niet van de verzoeker.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker tijdens het openbaar onderzoek een petitie heeft ondertekend waarin louter is vermeld dat “wij, ondergetekenden, bewoners van de verkaveling Jukschot, wensen bezwaar in te dienen tegen de aanvraag voor een vergunning voor het verkavelen van de percelen grond gelegen te Zoersel, Stoppelveld/Akker sectie I nrs. 121/A2-121/C-121/D-121/Z”. Welke kritiek de verzoeker heeft aangaande de zaak van de wegen blijkt daaruit niet.

Een verzoekende partij vermag zich niet in de plaats te stellen van een derde-bezwaarindiener die als enige geplaatst is om te oordelen of het op zijn bezwaar gegeven antwoord voor hem voldoet. De omstandigheid dat de verkeersafwikkeling een aspect is van de zaak van de wegen, neemt niet weg dat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het gevolg dat is gegeven aan het bezwaarschrift van een derde. Wat de verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert, is niet van aard om er anders over te oordelen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

21. In het tweede middel voert de verzoeker ook de onbevoegdheid aan alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet).

Hij stelt dat de motieven die in het bestreden besluit zijn vermeld onder “argumentatie” onwettig zijn. Zij hebben immers geen betrekking op de zaak van de wegen, maar op de wettelijkheid en de wenselijkheid van de verkavelingsaanvraag zelf, waarvoor niet de gemeenteraad bevoegd is maar wel

het college van burgemeester en schepenen. Het bestreden besluit bevat, aldus de verzoeker, geen enkel formeel - laat staan een materieel - motief met betrekking tot de zaak van de wegen en is daarenboven door onbevoegdheid aangetast aangezien erin uitspraak wordt gedaan over de wettelijkheid en wenselijkheid van de verkavelingsaanvraag zelf.

22. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat geen enkel bezwaar werd ingediend tegen het wegentracé als dusdanig en dat enkel door een andere buur de vrees werd geopperd voor bijkomende verkeersdrukke en een daling van de verkeersveiligheid door extra verkeer als het terrein zou worden verkaveld en er bijkomende gezinnen zouden komen wonen. Die vrees betreft evenwel niet het wegentracé als dusdanig, maar wel het feit dat er ingevolge de verkaveling bijkomende woningen zullen worden opgetrokken met bijkomende verkeersbewegingen tot gevolg. Dit werd door het college van burgemeester en schepenen in haar vergadering van 28 maart 2011 op gemotiveerde wijze weerlegd. De behandeling van dit bezwaar behoort niet tot de bevoegdheid van de gemeenteraad.

Als de verzoeker inderdaad van oordeel was dat het vooropgestelde wegentracé en/of de uitrusting ervan hem schade zouden toebrengen, had hij, aldus de verwerende partij, ten gepaste tijde een bezwaarschrift moeten indienen, wat dan door de gemeenteraad besproken zou zijn geweest en op gemotiveerde wijze al dan niet zou zijn weerlegd. De verzoeker heeft echter van de aangeboden proceduremogelijkheid van het openbaar onderzoek geen gebruik gemaakt vermits ook zijn zoon een perceel wenste aan te kopen.

23. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker vooreerst aan dat, zelfs als hij geen bezwaarschrift zou hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek, dit hem geenszins zijn belang bij het beroep ontnemt.

Voorts wijst hij erop dat hij reeds in het kader van zijn eerste middel uitvoerig heeft uiteengezet dat wel degelijk bezwaren zijn ingediend tegen het wegentracé, maar dat deze door een onbevoegde instantie zijn behandeld.

De aangehaalde motieven druisen volgens de verzoeker niet alleen kennelijk in tegen de strikte bevoegdheidsverdeling tussen de gemeenteraad en het college van burgemeester en schepenen - of de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar - maar zijn bovendien gebrekkig, aangezien het in casu niet gaat om groepswoningbouw maar om een loutere verkaveling van de grond in een aantal percelen die dan zullen worden verkocht om door de kopers te worden bebouwd. Ter onderbouwing van de stelling dat het niet gaat om groepswoningbouw, neemt de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord, ter info, een uittreksel op uit zijn wederantwoordnota in de zaak voor de RvVb tegen de verkavelingsvergunning en dit met betrekking tot de onwettelijkheid van die vergunning omwille van een schending van de actuele gewestplanbestemming.

Beoordeling

24. Het artikel 10 van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging (thans: het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen) (hierna: het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering) bepaalt dat, indien het om een verkavelingsaanvraag gaat, die voorziet in de aanleg van nieuwe verkeerswegen, de tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen, zoals bedoeld in artikel 4.2.17, § 2 VCRO, de gemeenteraad een “gemotiveerd besluit over de zaak der wegen” neemt.

De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn. Artikel 6 van dezelfde wet bepaalt dat deze “slechts van toepassing (is) op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde

bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”. Uit een en ander volgt dat wat de motiveringsverplichting betreft, de formele motiveringswet een wet is van suppletoire aard.

Artikel 10 van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering legt aan de gemeenteraad een motiveringsverplichting op die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de formele motiveringswet. Het bestreden besluit valt derhalve niet onder de toepassing van de laatstgenoemde wet.

Aan de opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de overheid in haar besluit duidelijk de redenen uiteenzet waarop het is gesteund, zodat een belanghebbende met kennis van zaken tegen dit besluit kan opkomen en de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, met name kan nagaan of de overheid haar beslissing heeft gesteund op in rechte en in feite aanvaardbare motieven. Of er nu al dan niet bezwaren zijn ingediend, doet niets af aan deze motiveringsplicht.

25. Uit artikel 4.2.17, § 2 VCRO blijkt dat aan de gemeenteraad de bevoegdheid is gegeven om - indien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnentwege kan worden verleend - een beslissing over “de zaak van de wegen” te nemen alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag. Onder “de zaak van de wegen” wordt het bepalen van het tracé van de wegen, alsook de uitrusting ervan verstaan.

De gemeenteraad kan niet beslissen over de verkavelingsaanvraag. Het gemeenteraadsbesluit kan enkel uitspraak doen over de zaak van de wegen zodat de in dat besluit opgegeven motieven daarop betrekking dienen te hebben.

26. Wat in het bestreden besluit is vermeld onder “argumentatie” (zie hiervoor randnummer 7) heeft geen betrekking op de zaak van de wegen,

maar op de planologische inpasbaarheid van de verkavelingsaanvraag, waarvoor de gemeenteraad niet bevoegd is. Het bestreden besluit bevat dan ook geen enkel formeel motief dat is gerelateerd aan de zaak van de wegen. De omstandigheid dat de verzoeker specifiek betreffende de zaak van de wegen geen bezwaarschrift heeft ingediend, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 26 april 2011 van de gemeenteraad van Zoersel houdende goedkeuring van het wegentracé in een nieuw ontworpen verkaveling in het Stoppelveld.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht november 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens